

Arrest

nr. 348 722 van 19 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 5 juni 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82, oud, van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2026 komt de verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, aan op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 13 april 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een bijlage 25 opgesteld en wordt zij overgebracht naar het Caricole centrum. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

1.3. Opnieuw op 13 april 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 12 mei 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 5 juni 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"de heer :

naam [A.] voornaam [A.] K A

geboren op XX.XX.XXXX te [G.] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Palestina

houder van het document [....] nummer [....]

afgegeven te [....] op : [....]

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

Aangekomen met [XXX] afkomstig uit [C.] [M.] V, en zal teruggedreven worden naar [C.] [M.] V, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

Deze beslissing is gebaseerd op de vastellingen en conclusies van de Federale Politie, zoals geformuleerd bij de oorspronkelijke beslissing. Deze beslissing heft de op 13.04.2026 genomen beslissing op.

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene betreft een NO-DOC, hij is niet meer in bezit van enig reisdocument. Op 13.04.2026 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 12.05.2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De terugdrijving gebeurt, zoals voorzien in bijlage 9 van de Conventie van Chicago naar de plaats van inscheeping, zijnde Casablanca te Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van enig grensoverschrijdend visum of verblijfsvergunning.

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

in het SIS, reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°/10°) 2

Reden van de beslissing:

(J) Heeft geweigerd de biometrische gegevens te verstrekken die nodig zijn voor:

het aanleggen van het persoonlijk dossier in het inreis-uitreisstelsel

het verrichten van de grenscontroles"

1.7 Op 9 juni 2026 legt verzoekende partij per J-BOX een verzoekschrift neer waarbij zij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van deze laatste beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.1 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

“Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedurereglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en

39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedurereglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek.”

2.1.2 Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Zij verblijft immers op heden in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed. Verwerende partij betwist dit ook al evenmin.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In haar enige middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en dan in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht.

Het betoog van verzoekende partij is voor het overgrote deel een theoretisch betoog waarbij zij onder meer ook verwijst naar het zogenaamde procedurele luik van artikel 3 van het EVRM. Concreet zet zij dit middel als volgt uiteen:

**“VI. DES MOYENS INVOQUÉS
MOYEN UNIQUE**

Le moyen unique est pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que du principe général de bonne administration, et plus particulièrement du devoir de minutie.

A. PRINCIPES

1. DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

a) Du volet matériel de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme souligne que :

« 134. Conformément à la jurisprudence constante de la Cour, pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, *Price c. Royaume-Uni*, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, *Mouisel c. France*, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et *Jalloh c. Allemagne* [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (*Labita c. Italie* [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (*Aydin c. Turquie*, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et *Selmouni* précité, § 96).

»5 (Nous soulignons).

Concernant les notions de traitements inhumains ou dégradants, la Cour européenne des droits de l'homme établit ce qui suit :

« La Cour a estimé un certain traitement à la fois « inhumain », notamment pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et « dégradant » parce que de nature à créer en ses victimes des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient « inhumains » ou « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitime. La question de savoir si le traitement avait pour but d'humilier ou de rabaisser la victime est un autre élément à prendre en compte (voir, par exemple, les arrêts *V. c. Royaume-Uni* [GC], n° 24888/94, § 71, CEDH 1999-IX, et *Raninen c. Finlande* du 16 décembre 1997, Recueil 1997-VIII, pp. 2821-2822, § 55). L'absence d'un tel but ne saurait toutefois exclure de façon définitive un constat de violation de l'article 3 ».

6 (Nous soulignons). Afin de préserver le respect du droit fondamental garanti par l'article 3 de la CEDH, la Cour européenne des droits de l'homme accorde une importance particulière à la vulnérabilité des demandeurs d'asile7 :

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, *Oršuš et autres c. Croatie* [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne ». (Nous soulignons).

Concernant plus spécifiquement le rôle de l'État parti en matière d'expulsion de demandeurs d'asile et du respect de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme indique que l'interdiction consacrée par cet article, implique en outre que :

« [L]expulsion par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, *Vilvarajah et autres* précité, § 103, *Ahmed* précité, § 39, *H.L.R. c. France*, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, *Jabari c. Turquie*, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et *Salah Sheekh c. Pays-Bas*, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »

8 (Nous soulignons). La Cour européenne des droits de l'homme considère en effet que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra dans le pays de destination un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention9.

a) Du volet procédural de l'article 3 de la CEDH

En matière d'expulsion, le volet procédural implique que lorsqu'un État membre envisage le renvoi d'un demandeur d'asile vers un pays tiers, il a l'obligation d'apprécier le risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH10.

La Cour européenne des droits de l'homme indique également qu'il est du devoir de l'autorité responsable d'une expulsion qu'elle tienne compte de l'ensemble de la situation de l'étranger avant d'éventuellement procéder à son éloignement¹¹ :

« Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(...)

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3 ». (Nous soulignons).

En effet, selon la jurisprudence de Votre Cour, l'autorité doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH¹² :

« 103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle. ». (Nous soulignons).

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulou et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68). »¹³ (Nous soulignons).

2. DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE À LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision »¹⁴ (Nous soulignons).

3. DU DEVOIR DE MINUTIE

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».

A. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

En l'espèce, l'exécution de la décision de refoulement (Annexe 11) notifiée le 5 juin 2026, assortie d'une privation de liberté, entraînerait inévitablement et immédiatement une violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (CEDH). Elle aurait pour effet de renvoyer le requérant vers le Maroc (Casablanca), déclenchant un mécanisme inéluctable de refoulement en chaîne, sans que l'Office des Étrangers n'ait procédé à un examen minutieux, concret et actualisé des risques vitaux encourus.

L'Office des Étrangers tente de justifier cette mesure en se retranchant derrière la décision de refus du CGRA du 12 mai 2026. Toutefois, cette décision repose sur un postulat factuel et juridique manifestement erroné, que l'Office des Étrangers fait sien sans aucune vérification propre, viciant ainsi l'acte attaqué.

1. De l'erreur manifeste d'appréciation quant à la nationalité du requérant (Confusion entre "document de voyage" et "nationalité")

Pour écarter le risque de refoulement, les instances d'asile belges, suivies aveuglément par l'Office des Étrangers, présument que le requérant posséderait la nationalité égyptienne. Cette présomption se base uniquement sur le fait que le nom du requérant et de sa famille figurait sur une liste de passage au poste-frontière de Rafah en 2020 sous la rubrique « passeport égyptien », et sur des déclarations imprécises de son frère aîné.

Or, la nationalité est un lien juridique souverain qui ne se déduit pas d'une simple liste de transit ou de l'utilisation d'un document de facilitation de voyage. Le requérant est un Palestinien de Gaza, enregistré comme réfugié auprès de l'UNRWA.

Le rapport AIDA 2025 confirme noir sur blanc la pratique historique de l'Égypte consistant à délivrer des documents de voyage aux réfugiés palestiniens sans leur accorder la nationalité ni la protection liée à la Convention de 1951. Comme le souligne le rapport AIDA :

« Palestinian refugees, who are not covered by the 1951 Refugee Convention under Article 1(d), were granted residence in Egypt and issued travel documents until 1976 through an exceptional mechanism set out in Ministerial Decrees No. 180 and 181 of 1964. [...] the second allowed Palestinian refugees to be issued travel documents on the condition that they were granted refugee status. »¹⁵

Ce rapport objectif vient appuyer de manière irréfutable l'argumentation de la partie requérante: la détention d'un document de voyage égyptien pour réfugié palestinien a été faussement et abusivement interprétée par les instances d'asile belges comme l'octroi d'une nationalité pleine et entière.

Outre cette analyse objective, l'erreur manifeste de l'Office des Étrangers est désormais prouvée de manière irréfutable par des preuves matérielles. Le requérant verse aux présents débats la copie de son passeport de l'Autorité Palestinienne en cours de validité (Pièce 4). Sur ce document officiel figure un visa d'entrée de la République Arabe d'Égypte comportant la mention « ENTRY VISA FEE \$25 », apposé au poste-frontière de Rafah le 20 mars 2024 (Pièce 4).

Il est juridiquement et factuellement incontestable qu'un État n'exige pas un visa d'entrée payant à ses propres ressortissants. Les autorités égyptiennes ont donc formellement traité le requérant comme un ressortissant étranger, ce qui anéantit définitivement le postulat de l'Office des Étrangers selon lequel il posséderait la nationalité égyptienne.

De plus, le requérant produit une attestation scolaire officielle de l'UNRWA datée du 20 mai 2026, confirmant sans équivoque son statut de réfugié palestinien pris en charge par cet organisme dans la bande de Gaza (Pièce 5).

En assimilant abusivement la possible détention d'un document de voyage égyptien (ou l'inscription sur une liste de transit) à la possession de la nationalité égyptienne pleine et entière, l'Office des Étrangers commet une erreur d'appréciation flagrante. Le requérant est un Palestinien apatride ; l'Égypte n'est pas son pays de nationalité et n'a aucune obligation juridique de le protéger ou de le maintenir sur son territoire.

Dans une affaire strictement similaire, le Conseil du Contentieux des Étrangers a d'ailleurs fermement rappelé à l'administration son devoir d'instruction concernant la détermination de la nationalité, soulignant qu'« il s'attache tout particulièrement à éviter que les contraintes spécifiques à cette procédure [...] n'empêchent une instruction suffisante de l'affaire ».¹⁶ L'Office des Étrangers ne peut se cacher derrière une nationalité présumée à tort pour exécuter un éloignement à l'aveugle.

2. Le risque de traitement inhumain au Maroc et le risque de refoulement vers l'Égypte

Conformément à l'arrêt Soering, les autorités belges se doivent d'examiner les conséquences prévisibles du renvoi. Or, le renvoi vers le Maroc ne constitue pas un simple transfert administratif. Il s'agit d'un refoulement vers un pays tiers qui applique une politique pénale stricte en matière d'émigration irrégulière.

Le retour d'un étranger ayant séjourné ou étant parti irrégulièrement l'expose à des poursuites pénales immédiates, fondées sur deux piliers marocains incontournables : la législation sur l'immigration et le Code pénal.

En premier lieu, la Loi n° 02-03 relative à l'entrée et au séjour des étrangers au Royaume du Maroc constitue la clé de voûte de la politique répressive marocaine. L'une des spécificités de ce droit est la pénalisation explicite de la sortie irrégulière du territoire :

« Est punie d'une amende de 3000 à 10.000 dirhams et d'un emprisonnement de un mois à six mois, ou de l'une de ces deux peines seulement, sans préjudice des dispositions du code pénal applicables en la matière, toute personne qui quitte le territoire marocain d'une façon clandestine, en utilisant, au moment de traverser l'un des postes frontières terrestres, maritimes ou aériens, un moyen frauduleux pour se soustraire à la présentation des pièces officielles nécessaires ou à l'accomplissement des formalités prescrites par la loi et les règlements en vigueur, ou en utilisant des pièces falsifiées ou par usurpation de nom, ainsi que toute personne qui s'introduit dans le territoire marocain où le quitte par des issues ou des lieux autres que les postes frontières créés à cet effet. »¹⁷

Lors d'un renvoi, les services de la Police de l'Air et des Frontières (PAF) procèdent systématiquement à une reconstitution du parcours migratoire. En l'espèce, le fait d'avoir quitté le Maroc avec de faux papiers constitue pour le requérant une violation manifeste de l'article 50 de la Loi 02-03, l'exposant dès son atterrissage à une procédure judiciaire.

En deuxième lieu, au-delà de l'infraction migratoire, c'est l'usage de documents falsifiés qui expose le requérant aux sanctions les plus lourdes. Le Maroc considère la falsification de documents administratifs comme une atteinte grave à la "foi publique" et à la souveraineté de l'État :

« Quiconque se fait délivrer indûment ou tente de se faire délivrer indûment un des documents désignés à l'article précédent [les permis, certificats, livrets, cartes, bulletins, récépissés, passeports, ordres de mission, feuilles de route, laissez-passer ou autres documents délivrés par les administrations publiques en vue de constater un droit, une identité ou une qualité, ou d'accorder une autorisation]¹⁸ soit en faisant de fausses déclarations, soit en prenant un faux nom ou une fausse qualité, soit en fournissant de faux renseignements, certificats ou attestations, est puni de l'emprisonnement de trois mois à trois ans et d'une amende de 200 à 300 dirhams. »¹⁹

La pratique des autorités marocaines, tout particulièrement lors des contrôles frontaliers et aéroportuaires, démontre une approche purement sécuritaire et une sévérité systématique envers l'usage de faux documents :

« Le parlement marocain doit encore approuver un projet de loi de 2013 sur le droit d'asile. Une loi sur l'immigration de 2003, qui criminalise l'entrée irrégulière dans le pays sans prévoir d'exceptions pour les réfugiés et les demandeurs d'asile, reste entre temps en vigueur. »²⁰

Cette sévérité pénale est confirmée par le projet de recherche européen MlrreM (publié fin 2023/2024), qui analyse l'application de la loi n°02-03:

« Law 02-03 represents significant challenges to irregular migrants' both journey to Morocco and life within the country (Meknassi, 2019). Over time, the policy has resulted in the criminalisation of such form of migration and has made irregular migrants more vulnerable to exploitation and abuse by human traffickers and smugglers. The law does not adequately differentiate between different categories of migrants, including refugees, asylum seekers, economic migrants, and victims of trafficking. This lack of differentiation results in inappropriate treatment of these distinct groups. Detained migrants, including children, have reported harsh conditions in detention centres and inadequate access to legal representation. The law has also not been effective in reducing irregular migration but simply pushing migrants to take riskier routes and engage with criminal networks, making their journeys more dangerous. »²¹

La loi et pratique marocaine ne prévoit donc aucune immunité pour les personnes en quête de protection, transformant toute infraction documentaire en motif d'arrestation immédiate. En l'espèce, le scénario pour le retour du requérant se déroulerait selon une séquence procédurale à haut risque :

L'interception et interrogatoire à la frontière

À sa descente d'avion, remis aux autorités marocaines par l'escorte étrangère, le requérant sera immédiatement pris en charge par la Police de l'Air et des Frontières (PAF). Il subira un interrogatoire visant à établir les modalités de sa sortie initiale et l'usage de faux documents.

À cet égard, le rapport 2024 du Département d'État américain sur la situation des droits humains au Maroc rappelle l'existence de rapports crédibles faisant état de « peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants » et souligne que « les abus sont plus susceptibles de se produire lors des interrogatoires, lorsque les détenus n'ont pas accès à un avocat ».²²

La garde à vue systématique

En l'absence de documents d'identité valides (les faux ayant été saisis lors de son parcours), le Procureur du Roi ordonne quasi-systématiquement la garde à vue pour enquête approfondie.

L'organisation Global Detention Project dénonce de manière récurrente le fait que les ressortissants étrangers fassent l'objet de détentions arbitraires :

« There have been repeated reports of non-nationals being arbitrarily detained in Morocco. Observers, for example, have pointed to large-scale arrests following raids of camps close to the Spanish enclaves of Ceuta and Melilla, followed by the arbitrary detention of large numbers of non-nationals in ad hoc facilities across the country. In February 2021, the Moroccan Association for Human Rights (AMDH) reported on the month-long "illegal" detention of 26 migrants—including five children—in a children's home in Guelmim, southern Morocco. »²³

La détention inévitable

À l'issue de la garde à vue, un mandat de dépôt (détention provisoire) est généralement émis, le risque de fuite et l'absence de domicile fixe au Maroc étant des motifs automatiques d'incarcération pour les étrangers poursuivis pénalement.²⁴

L'incarcération, hautement probable au vu de l'analyse pénale ci-dessus, exposerait le client à des conditions de détention décrites comme critiques par les observateurs nationaux et internationaux.

Du risque inéluctable de refoulement du Maroc vers l'Égypte

Le requérant n'étant pas citoyen marocain et ne disposant d'aucune attache avec le Maroc, son incarcération ou son interception sera suivie d'une mesure d'expulsion par les autorités marocaines. Le droit marocain, tout comme la pratique documentée, ne prévoit aucune immunité solide pour les demandeurs d'asile en transit. Le Maroc l'expulsera inévitablement vers son pays de provenance : l'Égypte. Le renvoi vers le Maroc par la Belgique déclenche ainsi, avec une certitude absolue, l'effet domino du refoulement en chaîne.

3. De l'absence de protection effective en Égypte et de la violation de l'article 3 CEDH en cas de refoulement depuis le Maroc

À titre subsidiaire, et même en admettant le postulat de la nationalité égyptienne choyé par la partie défenderesse, la décision est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation quant à la situation objective en Égypte. La jurisprudence et les rapports internationaux les plus récents démontrent que l'Égypte n'offre aucune protection aux Palestiniens de Gaza, et que le renvoi du requérant vers ce pays l'exposerait à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et au principe de non-refoulement.

La partie requérante s'appuie ici sur la très récente mise à jour 2025 du rapport de l'AIDA (Asylum Information Database) rédigé par Refugees Platform in Egypt et l'ECRE, qui dresse un constat accablant applicable au cas d'espèce :

Le vide juridique absolu et la précarité extrême des Palestiniens en Égypte

Le Commissaire général suppose que si le requérant est renvoyé en Égypte, il y sera en sécurité. C'est factuellement faux. Le rapport AIDA 2025 consacre une section spécifique aux Palestiniens, démontrant qu'ils sont exclus de toute protection :

« The Egyptian government has never established a stable legal framework that guarantees the rights of Palestinians. Their status has long depended on shifting regional political dynamics. With no recognition from UNHCR and no access to UNRWA services in Egypt, they remain without legal protection at both the national and international levels. »²⁵

Le rapport est encore plus alarmant concernant les Palestiniens de Gaza évacués depuis les événements d'octobre 2023 :

« After October 7, 2023, following the outbreak of the war in Gaza, scores of Palestinians were evacuated to Egypt through security coordination and were granted a 45-day temporary residence permit upon arrival. However, when this permit expired, the Egyptian authorities did not issue any decision to regularize their legal status. As a result, they lost access to essential services and freedom of movement. »²⁶

Considérer l'Égypte comme une alternative de fuite interne ou un pays de résidence sûr pour le requérant, alors que ce pays refuse de régulariser les Palestiniens et les exclut des mandats du HCR et de l'UNRWA sur son sol, relève d'une erreur d'appréciation flagrante.

Le risque avéré de détention arbitraire et de refoulement depuis l'Égypte

Le rapport AIDA détruit la thèse de la sécurité en Égypte en documentant la pratique systématique des déportations arbitraires ordonnées par les autorités égyptiennes en dehors de tout cadre judiciaire protecteur. Le rapport pointe les failles de la Loi n° 89 de 1960 sur l'entrée et la résidence des étrangers :

« Under Law No. 89 of 1960 [...] the Minister of the Interior is granted the power to issue deportation orders for security reasons without judicial oversight, resulting in the enforcement of arbitrary deportation decisions without sufficient legal safeguards. »²⁷

4. Du manque d'appréciation quant à l'extrême vulnérabilité du requérant

L'Office des Étrangers a procédé à un raisonnement purement mécanique et bureaucratique. Or, la Cour européenne (arrêts M.S.S. et Tarakhel) impose une obligation de vigilance accrue lors de l'éloignement de profils vulnérables.

Monsieur Altalalqa n'est pas un voyageur ordinaire en situation d'irrégularité ; il est un rescapé récent de la guerre à Gaza. Il a vu sa maison détruite à Jabalia par des bombardements et a été contraint de fuir dans des conditions de survie précaires. L'exposer à un parcours de répression pénale au Maroc, puis à un double refoulement vers une zone de guerre, témoigne d'un mépris total pour l'état de vulnérabilité psychologique et physique inhérent à tout survivant d'un conflit armé actif. L'autorité n'a procédé à aucune mise en balance concrète des risques, violant son devoir de minutie et de motivation adéquate.

Par ce mécanisme de refoulement indirect et aveugle, l'exécution de l'Annexe 11 expose le requérant à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, justifiant la suspension immédiate et en extrême urgence de l'acte attaqué.

5. De l'erreur de droit quant à la détermination du pays de référence et l'instrumentalisation de la nationalité supposée

Le pilier central de la décision de refus exécutée par l'Office des Étrangers réside dans l'argument suivant : la fuite du requérant et la destruction de son domicile ont eu lieu à Gaza, or, selon les instances belges, le requérant posséderait la nationalité égyptienne. L'autorité administrative utilise ici cette construction juridique

d'une nationalité présumée comme un bouclier pour se soustraire à l'obligation suprême d'examiner le risque réel auquel est exposé le requérant.

La reconnaissance d'une nationalité (à tort) par une instance d'asile ne dispense en aucun cas l'État (ici l'Office des Étrangers procédant au refoulement) de vérifier si le pays de destination offre une protection effective. Or, le fait d'avoir dû fuir les bombardements et la destruction totale de sa maison familiale par les autorités israéliennes à Jabalia constitue le cœur de la vulnérabilité du requérant. L'Office des Étrangers postule, de manière purement théorique et mécanique, que l'Égypte garantira la sécurité d'un réfugié palestinien fuyant la guerre, sans examiner concrètement la réalité (inexistante) de cette protection ni le risque d'un renvoi vers le conflit.

6. Du défaut de motivation et de l'absence d'examen du risque de refoulement (Article 3 CEDH)

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme consacre une interdiction absolue de la torture et des traitements inhumains ou dégradants. Selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, l'éloignement d'un étranger par un État contractant peut engager la responsabilité de celui-ci lorsqu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à cette disposition.

Cette interdiction ne se limite pas au seul pays de nationalité strict du requérant, mais s'étend à tout État vers lequel il est susceptible d'être éloigné en pratique. Elle vise également les situations de refoulement indirect, lorsque le renvoi vers un État tiers (comme le Maroc, puis l'Égypte) expose le requérant à un risque de traitements prohibés ou à un renvoi ultérieur (vers Gaza) sans garanties effectives.

En vertu du principe général de bonne administration et de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, toute décision doit exposer de manière claire, complète et pertinente les raisons pour lesquelles l'autorité estime que la mesure peut être exécutée. Ces exigences doivent être appréciées avec une rigueur particulière lorsqu'est en cause un risque de violation de l'article 3 CEDH, a fortiori lorsque le requérant a fui une zone de guerre active.

Dans ce contexte, le pouvoir de l'Office des Étrangers de refouler un étranger ne saurait s'exercer de manière aveugle. Lu à la lumière de l'article 3 de la CEDH, il impose à l'administration de vérifier concrètement si l'éloignement est susceptible d'entraîner une violation du principe de non-refoulement, sur la base d'un examen réel et individualisé.

En l'espèce, la décision querellée (Annexe 11) se limite, s'agissant de l'examen du principe de non-refoulement, à l'énoncé stéréotypé suivant : « La terugdrijving gebeurt [...] naar de plaats van inscheeping, zijnde Casablanca te Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. »

Une telle affirmation, formulée en des termes purement généraux et stéréotypés, ne révèle aucun raisonnement concret, aucune analyse individualisée de la situation d'un jeune homme fuyant la destruction de Gaza, ni aucune prise en compte du risque spécifique de refoulement en chaîne depuis le Maroc vers l'Égypte, un pays qui n'accorde aucune protection juridique aux Palestiniens (comme démontré supra par le rapport AIDA).

Une telle motivation est dès lors manifestement lacunaire au regard des exigences découlant de l'article 3 de la CEDH. En se limitant à une référence abstraite à la "nationalité égyptienne" postulée par le CGRA, l'Office des Étrangers fait abstraction de la question centrale : les conséquences prévisibles et désastreuses de cet éloignement en pratique. L'absence d'un examen rigoureux, attentif et individualisé des éléments déterminants du dossier prive le requérant des garanties effectives découlant de cette disposition et méconnaît l'obligation, pour l'autorité nationale, de prévenir toute mesure d'éloignement susceptible d'entraîner une violation du principe de non-refoulement.

7. Conclusion Générale

Il résulte de ce qui précède que l'Office des Étrangers n'a satisfait à aucune des obligations qui lui incombent en vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes et du principe général de bonne administration.

En s'obstinant à s'abriter derrière la fiction d'une nationalité égyptienne pour se dispenser d'examiner les risques réels en cas de refoulement vers le Maroc, la partie adverse a failli à sa mission d'examen individuel et rigoureux. Ce faisant, elle ferme les yeux sur l'absence totale de protection pour les Palestiniens en Égypte et sur le risque inéluctable d'un refoulement en chaîne vers la bande de Gaza, territoire d'où le requérant a précisément fui pour sauver sa vie.

La décision attaquée (Annexe 11) ne permet ni au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles ce risque de mort ou de traitement inhumain a été écarté par pur formalisme, ni à Votre Conseil d'exercer un contrôle effectif de la légalité de cette appréciation. L'accumulation de ce défaut de motivation substantiel et de cette erreur manifeste d'appréciation quant à la réalité du refoulement indirect porte une atteinte imminente et irréversible aux garanties effectives découlant du principe de non-refoulement.

Partant, l'acte attaqué ne peut être tenu pour légalement justifié. Il est entaché d'illégalité et justifie pleinement que Votre Conseil en prononce la suspension en extrême urgence et l'annulation."

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit

wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist dat de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied is geweigerd en wordt teruggedreven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte.

Daarnaast kan er in de bestreden beslissing ook een motivering in feite gelezen worden. Hierin wordt met name aangevoerd dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument en evenmin in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf, waarbij wordt verduidelijkt dat verzoekende partij niet (meer) over een reisdocument beschikt en zij zich dus zonder enig document aan de grens aangeboden heeft voor de binnenkomst in België. Daarbij gaat de bestreden beslissing verder dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 april 2026 en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) op 12 mei 2026 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien wordt er nog aangevoerd dat de teruggrijving, zoals voorzien in artikel 9 van de Conventie van Chicago gebeurt naar de plaats van inscheeping, zijnde Casablanca in Marokko en dat een schending van de artikelen 3 en 8 niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Waar de verzoekende partij de motieven inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.6. Het betoog van verzoekende partij is voornamelijk gebaseerd op een beweerde schending van artikel 3 van het EVRM waarbij deze bepaling onder verschillende vormen aangevoerd wordt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak, het weze herhaald, dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

2.3.7. In het verzoekschrift wordt in dit verband concreet aangevoerd dat verzoekende partij meent dat er sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, in die zin dat zij het refoulement vreest naar haar land van doorreis of vertrek, wat Egypte zou zijn vermits zij geen wettig verblijf in Marokko zou hebben. Vervolgens zou verzoekende partij bij gebreke aan enig wettig verblijf of een beschermingsstatuut voor de Palestijnen teruggezonden worden naar de Gazastrook. Het gevaar hierop zou imminent zijn.

Verder betwist verzoekende partij dat zij de Egyptische nationaliteit zou bezitten. Verwerende partij zou het CGVS blindelings gevolgd zijn in dit standpunt dat gebaseerd is op het feit dat haar naam op een lijst staat van personen die in 2020 de grenspost te Rafah gepasseerd zouden zijn en de geenszins precieze uitspraken van haar oudere broer. Het feit dat verzoekende partij beschikt over een Egyptisch reisdocument bewijst niet dat zij ook de nationaliteit van dit land heeft en bovendien zou zij deze nationaliteit als Palestijn niet kunnen bekomen, wat historisch gezien reeds lang zo zou zijn. Verzoekende partij brengt een schoolattest voor uit mei 2026 waaruit zou moeten blijken dat zij als vluchteling door de UNRWA gekend is en ten laste is van deze organisatie. Egypte zou haar dan ook aanzien als vreemdeling en zou geen enkele verplichting hebben om haar op te nemen of te beschermen.

Daarnaast is verzoekende partij van mening dat zij in Marokko het voorwerp zou uitmaken van een strafprocedure vermits dit land een strikt beleid voert inzake illegale emigratie. Bij aankomst ter plaatse wordt het parcours van de betrokkene gereconstrueerd en kunnen er boetes opgelegd worden. Het gebruik van valse documenten wordt bestraft en er wordt geen bescherming voorzien voor zij die op zoek zijn naar bescherming. Verzoekende partij merkt op dat zij onderschept zal worden door de luchtvaartpolitie waarbij een voorhechtenis en uiteindelijk een detentie onvermijdelijk zouden zijn. Dit zou al even onvermijdelijk leiden tot een refoulement naar Egypte.

Ondergeschikt en zo er sprake zou zijn van een band met Egypte, merkt verzoekende partij op dat de leefomstandigheden van de Palestijnen in dit land erg te wensen overlaat, waarbij zij in ieder geval in een juridisch vacuüm leven en verzoekende partij het risico zou lopen op een arbitraire detentie en opnieuw refoulement vanuit Egypte.

Verwerende partij zou instrumentalistisch overgegaan zijn tot het nemen van de bestreden beslissing zonder rekening te houden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij. Er zou sprake zijn van een psychologische en fysieke kwetsbaarheid die door verwerende partij in ieder geval onvoldoende beoordeeld zou zijn.

De basis van de beslissing waarbij verzoekende partij de Egyptische nationaliteit toegeschreven wordt, wordt door haar betwist en zij is van mening dat verwerende partij zich niet louter mag baseren op de, volgens haar, beweringen van het CGVS en verwerende partij zou dit eveneens moeten nagaan en moeten nagaan of Egypte de veiligheid van verzoekende partij kan garanderen en er zorg voor kan dragen dat zij niet teruggezonden wordt naar het conflictgebied.

Ten slotte zou de beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM niet louter gemaakt moeten worden op basis van het land waar de betrokkene de nationaliteit van heeft, maar tevens op basis van de landen waar deze persoon naar terug gezonden wordt of de transitlanden.

2.3.8. In ieder geval en voor wat de beweerd medische kwetsbaarheid betreft, die volgens het verzoekschrift zou bestaan uit een psychologisch en een fysiek aspect, wijst de Raad erop dat voor wat vreemdelingen betreft die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast zijn (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden dat er sprake is van een bewezen psychische kwetsbaarheid en al evenmin is er desgevallend sprake van een levensbedreigende situatie.

Verzoekende partij wijst er wel op dat zij een verzoeker om internationale bescherming is en dat zij ernstige feiten heeft meegemaakt die een danige impact gehad hebben op haar psychologische toestand. Het feit dat zij een dergelijke verzoeker is met trauma's die verbonden zijn aan oorlogshandelingen, meent de Raad dat een dergelijke verwijzing eigenlijk niet relevant is. Verzoekende partij wordt immers niet teruggedreven als verzoeker om internationale bescherming. Haar verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS afgewezen op 12 mei 2026.

Waar zij stelt dat er sprake is van een kwetsbare status door haar traumatische ervaringen waarbij zij haar woning in Jabalia zou hebben zien vernielen en er in precare levensomstandigheden voor moest kiezen om te vluchten, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Het wordt niet ontkend dat de verzoekende partij *“van Palestijnse origine (is), noch dat (zij) oorspronkelijk afkomstig (is) uit Gaza, geboren en getogen (is) in Gaza”* (beslissing CGVS van 12 mei 2026, administratief dossier en eigen bundel van verzoekende partij). De overige beweringen die zij doet, toont zij echter geenszins aan.

De verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat en wat volgt, niet voorhouden dat zij niet enkel beweert dat zij niet in goede gezondheid verkeert, maar tevens een klinisch objectieve realiteit aanvoert.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, inzake haar (psychische) gezondheidstoestand een dergelijk bewijs bijbracht – en evenmin blijkt dat zij heden een dergelijk bewijs voorlegt – toont de verzoekende partij niet aan dat het de verwerende partij toekwam, gelet op haar gezondheidstoestand, in het licht van artikel 3 van het EVRM de voorzienbare gevolgen van het haar terugsturen naar het land van bestemming te onderzoeken. De Raad merkt daarbij nog op dat verzoekende partij in april 2026 gehoord werd door de diensten van verwerende partij en toen opmerkte dat zij in goede gezondheid was met geen enkele opmerking, noch op het fysieke, noch op het psychologische vlak. In

dezelfde zin werd verzoekende partij ook in het centrum waar zij verblijft onderzocht en werden en er geen medische beletstelen vastgesteld of enige andere reden waarom zij medisch niet geschikt zou zijn om in het centrum te verblijven.

2.3.9. Verzoekende partij meent dat er ten onrechte geoordeeld zou zijn dat zij over de Egyptische nationaliteit zou beschikken. Daarbij zou dit oordeel ook niet blindelings gevolgd mogen worden door verwerende partij.

De raad merkt hierbij op dat de beoordeling welke gemaakt werd in verband met de nationaliteit van verzoekende partij het resultaat is van een degelijk onderzoek vanwege het CGVS waarin volgende vaststellingen worden gedaan:

- De naam van verzoekende partij, haar ouders en broer bevinden zich op de lijst van 3/2020 van personen die gebruik maakten van de grenspost te Rafah onder de rubriek van de houders van een Egyptisch paspoort,
- Verzoekende partij reisde met een Egyptisch paspoort waarop haar eigen identiteitsgegevens werden aangebracht. Het is ook dit paspoort dat haar in staat stelde om een visum aan te vragen voor Marokko en om per vliegtuig naar België te reizen,
- Volgens haar eigen verklaringen verbleef verzoekende partij reeds een geruime tijd (ongeveer een jaar) in Egypte nadat zij Gaza verlaten zou hebben en in deze periode zou zij in verschillende restaurants gewerkt hebben,
- De naaste familieleden van verzoekende partij zouden nog steeds in Egypte verblijven,
- De grootmoeder van verzoekende partij was Egyptisch wat minstens de mogelijkheid geeft om de Egyptische nationaliteit te bekomen,
- De broer van verzoekende partij verklaarde destijds aan het CGVS dat zowel zijzelf, haar broer als haar moeder houder zouden zijn van de Egyptische nationaliteit. De raad wijst erop dat deze broer deze verklaringen reeds in 2024 deed ter gelegenheid van diens eigen verhoor bij het CGVS.

In de beslissing van het CGVS wordt uitdrukkelijk gewezen op de nationaliteitswet die in Egypte in 2011 gewijzigd werd en toeliet aan een groot aantal Palestijnen in de Gazastrook ook de Egyptische nationaliteit te verwerven. Bovendien geven de verscherpte veiligheidscontroles door de Egyptische autoriteiten een tegenindicatie van de mogelijkheid van een vertrek uit de Gazastrook zonder geldige inreisdocumenten voor Egypte.

De loutere en gratuite bewering van verzoekende partij als zou zij niet de Egyptische nationaliteit hebben, kan dan ook de motieven en bevindingen in de voorafgaande beslissing van het CGVS niet tegenspreken. Ter zitting merkt verzoekende partij bij monde van haar raadsman nog op dat zij navraag deed bij de Egyptische ambassade en de bevestiging vroeg dat zij inderdaad geen dergelijke nationaliteit bezit. Dit blijkt echter uit geen enkel stuk en evenmin noopt een dergelijke loutere bewering tot de vaststelling dat de bestreden motivering op foutieve gronden gebaseerd zou zijn.

Dit wordt nogmaals versterkt door verschillende feiten waarbij:

- Enkel verzoekende partij, volgens haar eigen verklaringen, haar paspoort verloren zou hebben bij het verlies van de gezinswoning daar waar dit niet het geval geweest zou zijn voor haar ouders en broer,
- Het of de daadwerkelijk(e) document(en) waar verzoekende partij mee reisde, worden niet neergelegd,
- Het Marokkaans visum niet wordt voorgebracht. Waarom verzoekende partij al evenzeer een dergelijk visum zou laten aanvragen door een smokkelaar, maar verder alle handelingen kon doen voor het reserveren van een hotel en tickets om een voetbalwedstrijd bij te wonen is in dit kader een vreemde manier van werken en als houder van een Egyptisch paspoort ook niet nodig,
- Verzoekende partij zelf verklaart haar Egyptisch paspoort verscheurd te hebben in het vliegtuig. Het CGVS besluit hieruit terecht dat dit een manoeuvre lijkt te zijn van haar om de ware informatie over haar identiteit niet te kunnen verkrijgen,

Het louter vasthouden aan een aantal beweringen is dan ook onvoldoende om te betwisten dat verzoekende partij geen houder zou zijn van de Egyptische nationaliteit.

2.3.10. Verzoekende partij merkt op dat zij omwille van haar onwettige verblijf in en emigratie uit Marokko blootgesteld zou worden aan sancties die voorzien zouden zijn in de strikte Marokkaanse strafwet.

Nu blijkt dat de verzoekende partij in het bezit is, minstens was, van een Egyptisch paspoort en met dit paspoort naar Marokko reisde, wat ook bevestigd werd door de luchtvaartmaatschappij, alsook dat zij naar België is gereisd en onderweg naar België dit paspoort heeft verscheurd, toont zij geenszins aan dat zij in Marokko gebruik heeft gemaakt van valse documenten, Marokko heeft verlaten met valse documenten en/of op illegale wijze uit Marokko vertrok. Zij toont dan ook niet aan dat, omwille van voormelde redenen – gebruik van valse documenten in Marokko of illegale emigratie aldaar – zij de Marokkaanse wetgeving heeft geschonden en zij het risico loopt, omwille van het systematisch overgaan door de politie tot een

reconstructie van het migratieparcours, op onmiddellijk strafrechtelijke vervolging bij een terugkeer, zware straffen en een gevangenisstraf. Haar betoog hieromtrent, met inbegrip van het betoog over het strenge beleid hieromtrent in Marokko, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij ondervraagd zal worden om de omstandigheden van haar vertrek en het gebruik van valse documenten vast te stellen, toont zij met haar betoog geenszins aan dat zij (bij het voorleggen van de nodige binnenkomstdocumenten) in Marokko automatisch zal ondervraagd worden. Zij beperkt zich tot een loutere bewering. Bovendien toont zij niet aan waarom een dergelijke ondervraging zou leiden tot een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Waar zij wijst op een rapport van 2024 van het US Department of State, kan de Raad vaststellen dat uit het rapport geenszins blijkt dat bij een eventuele ondervraging aan de grens bij binnenkomst, indien deze al zou plaatsvinden, sprake is van misbruiken die zich voordoen. Het rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst stelt dat de wet toestaat om beklaagden toegang tot een advocaat te weigeren gedurende de eerste 24 uren van detentie (bij alle andere tenlasteleggingen dan terrorisme) en dat meldingen van misbruik meer geschieden gedurende politie-interviews in deze initiële detentieperiode wanneer de personen die vastgehouden werden geen toegang hebben tot een advocaat. Het gaat hier duidelijk om beklaagden en om personen die in detentie worden gezet omwille van tenlasteleggingen en de initiële interviews in detentie en niet om ondervragingen aan de grens in het kader van het vaststellen van het migratietraject van een aankomende vreemdeling. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij, omwille van het gebruik van valse documenten in Marokko of illegale emigratie aldaar, de Marokkaanse wetgeving heeft geschonden en zij het risico loopt op onmiddellijk strafrechtelijke vervolging bij een terugkeer, zware straffen en een gevangenisstraf.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten – daar geen geloof werd gehecht aan de loutere bewering dat zij haar Egyptisch paspoort heeft vernietigd of weggegooid – maakt zij ook niet aannemelijk dat er onmiddellijke hechtenis zal bevolen worden. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij, die overigens reeds door Marokko is gereisd en hieromtrent geen problemen heeft vermeld, het slachtoffer zal worden van willekeurige detentie. Bovendien heeft de informatie betreffende arbitraire detentie die blijkt uit het citaat van de verzoekende partij in haar verzoekschrift, geen betrekking op vreemdelingen die via de luchthaven aankomen in Marokko.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat er onvermijdelijk sprake zal zijn van een detentie, zodat zij ook niet dienstig kan verwijzen naar kritische detentieomstandigheden. In dit licht herhaalt de Raad ook nog dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij aan psychische stoornissen lijdt of dat er sprake is van een gedocumenteerd zelfmoordrisico, minstens niet een objectief gedocumenteerd zelfmoordrisico.

2.3.11. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat er sprake is van een overschrijding van de minimumdrempel van ernst in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij toont niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden vanwege het cumulatieve effect van de onlosmakelijk met elkaar verbonden factoren van extreme psychische kwetsbaarheid en de zekerheid van een strafrechtelijke vervolging bij aankomst in Marokko en het gebrek aan gespecialiseerde zorg in detentie, nu zij niet aantoont dat er sprake is van een extreme psychische kwetsbaarheid, noch aannemelijk maakt dat zij strafrechtelijk zal vervolgd worden bij aankomst in Marokko en in detentie zal belanden.

Gelet op hetgeen voorafgaat en wat volgt, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, zij het op procedureel dan wel op materieel vlak.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.12. Het blijkt nergens uit dat het dossier van verzoekende partij onzorgvuldig beoordeeld zou zijn of dat gebruik gemaakt zou zijn van onjuiste feitelijke gegevens.

Nu de verzoekende partij geen begin van bewijs leverde van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, toont zij op het eerste zicht ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte niet is overgegaan tot een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM bij een teruggrijping naar Marokko. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was te motiveren waarom de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt aan een onmenselijke behandeling.

Zij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan nauwkeurigheid of een inadequate motivering. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk, het weze herhaald, dat de verwerende partij bepaalde alarmbellen inzake haar geestelijke gezondheid en/of een strafrechtelijk risico, ten onrechte genegeerd heeft.

2.3.13. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

2.3.14. Het door verzoekende partij opgeworpen middel is dan ook niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, oud, van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. DE WILDE